

пожълтѣлитѣ листа на брѣзата, и не забѣлѣжи какъ поблѣдниѣ мъничкото лициче на Нимфата.

— Да — да, време... викатъ ме вече дома, далечъ — далече отъ тукъ... Тамъ имамъ азъ сѣмейство, дѣца, жена. Става ми вече мъчно за тѣхъ... Днесъ отивамъ. А ти, моя миличка, мъничка дружке, — ти, разбира се, ще отлетишъ въ своето царство, нели? — въ вълшебното царство на радоститѣ и цвѣтята!... Щастливка!... Спомняй си се-гисъ-тогисъ за своя старъ другаръ Човѣкътъ!..

И Човѣкътъ допрѣ устни до тънкитѣ нѣжни коси на мъничката Нимфа.

— Вземи ме, вземи ме съ себе си!... Азъ ще умра безъ тебе! — се опитаха да пошепнатъ нейнитѣ устни. Но, потъналъ въ своитѣ грижи, Човѣкътъ не чу шепота ѝ, не видѣ страшната блѣдностъ на всѣкога розовитѣ ѝ страни, — той бързо мина въ другата стая и — вече се не върна...

А Майя все чакаше... Ней се не вѣрваше, че той замина за винаги, че я оставя сама... сама...

Сърдцето на Нимфата се изпълни съ непоносима болка... Защо го не задържа, защо не плака, не моли?... Че той е тъй добъръ... той би я взелъ съ себе си, нея, не би я оставилъ да умре... Той не знаеше, че тя се обрече на смъртъ, само и само да се не раздѣля съ него... не знаеше какво стана той за мъничката блѣдна Нимфа!... Отъ скръбъ тя не можеше да плаче. — Тя се още го чакаше...

Вратата отеднажъ скрипна, нѣкакъвъ човѣкъ влѣзе тамъ, — о, съвсѣмъ не този, когото чакаше тя. Като събра послѣдни сили, тя летна изъ прозореца. Полусухиятъ букетъ рози падна слѣдъ нея... Нѣкаква чужда ржка захлопна прозореца.